

1837-10-10

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Kirkeministeriet

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Arkivplacering:

Mappe 93 nr. 38

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Til
Kirkeministeriet.

Som Svar paa Ministeriets Skrivelse af 30 Juli 1927 maa jeg
først takke for de paa Finansloven for Finansaaret 1927/28 bevil-
gede 10.000 Kr. til Udsmykningen af Apsis i Ribe Domkirke og for
Forudsætningen for Bevillingen, nemlig, at jeg er villig til at fore-
staa Udsmykningen, og dernæst svare, at dette vil jeg saare gerne,
det er en Sag, som har ligget mig paa Sinde i Aar og Dage.
Sagen er vel ikke saa lige til, og jeg forstaar fuldt ud de ind-
vendinger der er rejst imod det, med en Nutids Prydelse at forstyrre
Indtrykket af den gamle Arkitektur i den eneste Domkirkeapsis fra
den romanske Tid, der er levnet os urørt i Danmark.
Hertil er dog at sige, at den dog formentlig oprindelig har
været smykket med Maleri. Denne Antagelse bygger jeg paa, at det
dengang var almindeligt at udsmykke Kirkerne, og at, naar der i
Kirkens Midterskib navnlig nu er fremdraget og restaureret en Mæng-
de Ornamentik paa Vægge og Hvalvinger, saa kan de helligste Dele
af Kirken næppe have været uden Prydelse, men i saa Fald er Apsis
ikke levnet os urørt.
En anden Sag er, at de Dele af Kirken, som nu ikke er dekore-
rede, ubetinget virker med en langt mere storladet Skønhed end de
bemalede. Jeg mindes Domkirken fra dengang den stod saa at sige helt
hvid, hvor den da virkede vidunderlig hel og stor, imod hvad den nu
gør. Hvad de gamle gjorde, var i Regelen godt, men her synes mig at
være et Eksempel paa enten, at det modsatte kunde være Tilfældet,
eller og er der noget, den fremdragne Udsmykning mangler, eller der
foreligger en Midforstaaelse. Jeg har selv hørt til dem, der ønskede,
at Ribe Domkirkes Indre fik Lov at staa urørt hvidt, men det kan in-
gen borge os for, at den i Fremtiden faar Lov til, og jeg er i Tidens
Løb gaaet over til den Anskuelse, at hvis Apsis kunde faa en tilstræk-
kelig let og bred og god Udsmykning, som tillod, at Resten af Kirken
forblev hvid, eller saa omtrent hvid, (den lille glade Mand oppe i
nordre Korshvalving burde selvfølgelig bevares), ja ikke alene til-

lod det, men i sit Væsen stillede den Fordring, til det svrige Kirkerum, at det underordnede sig ænne hellige Plads, da var meget vundet. Med andre Ord, at det i Hovedsagen holdes hvidt.

Om det lader sig gøre, synes mig at være Forsøget værd. Jeg har i Lunds Domkirke lært, hvor herligt et Materiale Mosaik er, og hidindtil ment, at det burde ogsaa anvendes i Ribe. Det bedste vilde ikke være for godt. Jeg har jo i Rom set hvor smukt det virker, i Kirken St. Kostanza, med Kristus i Gulddragt paa hvid Bund i en i Hovedsagen hvidkalket Kirke, men ved nu fornylig at gense Ribe Domkirke, er jeg blevet rokket i denne min Mening. Det er muligt, at selv med hvid Bund Mosaik vil virke for tung.

Dette kan kun bedømmes ved en Prøve paa Stedet, udført i oliefarve paa den nuværende Puds, et Forarbejde som under alle Omstændigheder maa gøres, enten det saa viser sig, at det endelige Materiale bør være fresco eller Mosaik eller bære Hvidtekalk. Her at komme ind paa, hvad der fra andet Synspunkt kan fremføres for det ene eller det andet Materiale, vil i Øjeblikket føre for vidt.

Der er jo meget underligt i, at selv om man følger den dejlige Arkitektur i Kirkens Centrum, ⁴psis hvor alles Øjne naturligt søger hen, at der opløser Virkningen sig alligevel nu i en hyld Tomhed. Det gælder dog ikke om at efterlave en gammel Stil, men at smykke en gammel Kirke med et Kunstværk, den kan være tjent med.

I Tidens Løb har mange Kirker faaet senere Prydelser og Altertavler i anden Stil end Kirkens oprindelige, og de er derved blevet rigere, hvis blot Kunstneren var Opgaven voksen, og det var de ofte endda ret langt op i Tiden, men i Vor forvirrede Tid er der gjort mange Fejl, fordi Kunstnere har manglet den rette Forstaaelse, Arbejdighed og Følelse for Opgaven. Jeg ved fuldtud hvor sødel en Kirke det er, men om den bør prydes af mig, beror ene og alene paa, om jeg magter det.

København, den 10 Oktober 1927

Joakim Skovgaard.